

1 Johannes 3: 18-24

Het gelezen gedeelte van vandaag begint weer met 'kinderen (kinderkens NBG)'. Een manier van aanspreken die we in deze brief al vaker zijn tegengekomen. Met name in het 2^e hoofdstuk (2:1,12,18,28).

Johannes roept ons op om lief te hebben met de daad, niet met het woord. In de bijbel heeft liefde echt een andere betekenis dan in onze huidige tijd. In onze tijd is bij liefde alle nadruk op gevoel komen liggen. Je ziet ook in relaties dat liefde en verliefdheid met elkaar worden verward. Verliefdheid, ja dat is een gevoel. Een gevoel dat tijdelijk kan verdwijnen. Je ziet mensen tegenwoordig relaties verbreken omdat 'het gevoel' weg is. Dat is iets dat je overkomt, vindt men, daar kun je niks aan doen. Maar liefde is niet zozeer een gevoel. Liefde is een daad. Een keuze. Liefde kun je aan iemand beloven. Verliefdheid niet. Ik kan Marja onmogelijk beloven dat ik altijd een verliefd gevoel voor haar zal hebben. ik kan haar wel beloven haar lief te hebben. Haar te dienen uit liefde. En als je dat doet dan zullen er heus vaak genoeg vlindertjes van verliefdheid komen aan fladderen. Maar ook als de vlindertjes er even niet zijn is er wel die keuze van liefde en trouw.

Ook Johannes legt de nadruk op de daad. Zo heeft onze Here Jezus het ons voorgedaan. Toen Hij uit liefde naar de wereld kwam was dat ook niet omdat Hij zo'n fijn gevoel had bij die zondige mensheid, maar omdat Hij het niet over z'n hart kon krijgen om ons prijs te geven. Het was de radicale keuze om zichzelf weg te cijferen voor ons welzijn, voor onze redding. Dat is pas echte liefde.

Johannes plaatst de liefde met de daad tegenover de mooie praatjes. Vrome praatjes houden over liefde die niet in daden zichtbaar worden is eigenlijk vloeken. Je gebruikt Gods naam ijdel. Je spant God voor je eigen vrome karretje. En daar moet Johannes niks van hebben.

Maar wie met de daad lief heeft mag eruit afleiden dat hij of zij uit de waarheid is. Bij 'waarheid' mogen we denken aan Christus. Hij heeft zelf gezegd dat Hij de waarheid is (Joh. 14:6). Wie uit de waarheid is, heeft Christus als fundament onder zijn leven en als voedingsbodem waar hij kracht en vertrouwen uit put.

Okay, dat is mooi, zul je misschien zeggen. Maar is dat niet wat te simpel. Want iedere christen kent wel die gevoelens van tekort schieten. Wie heeft niet bij vlagen last van z'n geweten. We vallen onszelf zo vaak tegen. Vooral als we naar ons leven als gelovige kijken vallen we door de mand.

Maar, zegt Johannes dan, als Christus je voedingsbodem is mag je je geweten ook tot rust brengen met de wetenschap dat God groter is dan ons geweten. God weet alles van je. Hij weet dat je van Hem houdt, ondanks je tekorten.

Ik vind dat Johannes in zijn Evangelie (Joh. 21) daar een prachtig voorbeeld van geeft. U kent het verhaal wel. Het gaat over Petrus. Petrus had Jezus verloochend. Hij had grote woorden gebruikt: ik zal U nooit in de steek laten, ik zal U met mijn leven verdedigen als het moet, zo veel houd ik van U.

Maar toen het puntje bij het paaltje kwam liet zijn liefde het afweten, tot drie keer toe. En na zijn opstanding vindt daar aan het meer van Galilea die indrukwekkende verzoening plaats. Tot drie keer toe vraagt Jezus aan hem: Petrus, heb je me lief? En na de derde keer zegt Petrus: U weet alle dingen, U weet dat ik U liefheb.

Dat is nu precies waar het hier in 1 Johannes over gaat. Natuurlijk veroordeelde Petrus' geweten hem. Daar zal hij heel veel last van gehad hebben. Maar ondanks dat wist hij dat Jezus groter was dan zijn hart, dan zijn geweten. Jezus weet alles, ook dat hij Hem lief had.

Zo mag je je geweten tot rust brengen.

Johannes vertelt ons dat als Christus ons aanvaard heeft in liefde, dan hoef je niet door te gaan met jezelf te beschuldigen. Dat mag een geweten wel graag doen en dat mag de aanklager, de duivel, ook graag doen. Hij blijft je herinneren aan je tekorten zodat je een hekel aan jezelf krijgt en jezelf als een tweederangs gelovige gaat beschouwen. Maar dan heeft hij je precies waar hij je hebben wil. Hij wil je zelfbeeld om zeep helpen en je geloof onvruchtbaar maken.

Uiteraard wil ik onze 'zware' broeders en zusters liefhebben, maar ik denk dat deze tekst ons duidelijk maakt dat we ons zelf en ons geloof niet naar beneden hoeven te halen. God wordt er niet groter van als we onszelf en elkaar de grond in trappen als een stelletje ellendige zondaars. Zo kom je nooit toe aan wat Johannes in vs. 21 zegt: als ons hart ons niet veroordeelt hebben we vrijmoedigheid tegenover God. Ons Nederlandse woordje voor vrijmoedigheid dekt eigenlijk niet helemaal de lading. Ons woord vrijmoedigheid heeft met je gemoedstoestand te maken. Als wij zeggen: ik heb geen vrijmoedigheid, dan betekent dit, dat we iets niet durven. Maar het NT gebruikt dit woord anders. Het duidt eigenlijk een recht aan. Je hebt het recht om iets vrijuit te doen. Je kunt het vergelijken met een toegangsbewijs. Wie een toegangsbewijs heeft voor een concert of zo, mag vrij doorlopen. Daar heb je het

recht toe. Je kaartje is betaald. Of je gemoed nu onrustig of rustig is. Nou op een zelfde manier, zegt Johannes hier, heb je het recht om tot God te komen. Je hebt toch een toegangsbewijs. Christus is het fundament onder je leven. Hij is de bron waaruit je put. Al gaat dat gebrekkig. Maar Jezus weet dat je Hem liefhebt, zoals Hij dat ook van Petrus wist.

Wie vrijmoedig tot God komt en gelooft in Zijn Zoon Jezus en Zijn naaste liefheeft krijgt de belofte van gebedsverhoring mee van Johannes. En natuurlijk betekent dat niet dat elk willekeurig gebed verhoort wordt. In 5:14 zegt Johannes namelijk dat onze vrijmoedigheid is, dat Hij ons verhoort, als we bidden naar Zijn wil. En daarom is gebed om de leiding van de Geest bij ons bidden ook zo belangrijk. Die Geest is in ons aan het werk, vormt ons naar het beeld van Christus en leert ons bidden naar de wil van God.

Laten we maar gaan bidden samen. En laten we dat vooral vrijmoedig doen. We hebben namelijk dankzij de Here Jezus vrij toegang tot de troon van genade. Wat een voorrecht.

AMEN